

BOŽJA BESEDA DANES

Revija Slovenskega bibličnega gibanja ISSN 131-5772 XIX (2012)

LETO VERE

2

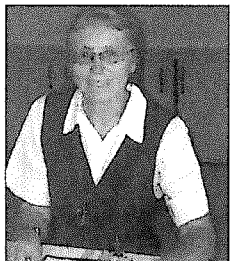

*»Pridite k njegovim vratom z zahvalo,
v njegove dvore s hvalnico ...«*

Ps 100,4

UVODNA BESEDA

s. Snežna Večko, predsednica SBG

Pozdravljeni ob vstopanju v jesensko pobiranje sadov in oranje za novo setev! V Cerkvni na Slovenskem je dozorel pastoralni načrt »Pridi in poglej«, ki nam bo pomagal pri uresničevanju sklepov Slovenske sinode. V njem je Božji besedi priznано osrednje mesto v življenju in delovanju Cerkve. Prav tako nam bo obhajanje leta vere skupaj z vesoljno Cerkvijo odkrivalo morda že zasute in prerasle temelje naše vere, ki so hkrati temelji našega obstoja. Prav to je zapisano v najznamenitejšem starozaveznem izreku o veri pri preroku Izaiju. Ta zagovornik Božjega je v državniški dilemi odločanja med koalicijo z eno ali drugo velesilo vladarju kot najbolj realistično opcijo predstavil »koalicijo z Bogom«. Ta je pomenila zaupanje v Božjo obljubo o varstvu Davidove dinastije nasproti varljivim obljubam Izraelovih sosed. Izaija je svoj znameniti govor kralju Ahazu sklenil s klenim izrekom: »Če ne boste verova-

li, ne boste obstali« (Iz 7,9). Pri tem je pomenljivo, da sta v hebrejskem jeziku Svetega pisma obe besedi – verovati in obstati – izpeljanki istega glagolskega korena. Le-ta ima temeljni pomen biti trden, imeti trden temelj, nasloniti se, biti stanovit, obstojen, zanesljiv ... Iz istega korena izvira tudi beseda Amen v pomenu tako bodi. Izaija je torej kralju dejal, da če se v svojih državniških odločitvah ne bo naslonil na Boga in njegovo besedo kot na trden temelj, ne njegova hiša ne celoten narod ne bosta obstala. Takrat kakor danes se zdi to iluzorno. In vendar zgodovina potrjuje realnost te opcije. Ahaz s svojimi svetovalci ni sprejel Izaijevega nasveta in erozija nevere je končno odplaknila Davidovo dinastijo in državo. Za njo še mnoge. Ker niso imele temelja na skali (prim. Mt 7,24-27). Zato glejmo, v svojem osebnem življenju in svojem družbenem delovanju, na čem zidamo.

Predstavniki bibličnih gibanj srednje Evrope smo se od 2. do 5. septembra zbrali v Pragi, da bi si medsebojno podelili celoletne izkušnje biblične dejavnosti in tako vzbudili nadaljnje ideje. Med drugim smo se seznanili z domiselnim podvigom, ko so v Švici skozi celo leto spremljali župnijo (ki je sprejela ponudbo) v oživljanju vse pasto-

ralne dejavnosti z Božjo besedo. Tako člani bibličnega gibanja, ki so to vodili, kakor udeleženci v župniji – pridružila se jim je tudi sosednja protestantska župnija – so bili presenečeni in predvsem so se čutili bogato obdarjeni.

V teh dneh smo tudi mi povabljeni vsaj k dvema bogatima dogodboma ob Božji besedi. Od 5. do 7. oktobra bodo v Domu duhovnosti v Kančevcih svetopisemske duhovne vaje pod vodstvom dr. Maksimiljana Matjaža, na katerih bomo imeli tudi vseslovensko srečanje Slovenskega bibličnega gibanja. Od 7. do 14. oktobra pa bo v cerkvi svetega Jožefa v Ljubljani že tradicionalni svetopisemski maraton. Slovensko biblično gibanje bo poskrbelo za nepretrgano branje Božje besede 8. oktobra od 8.00 do 10.00.

Današnja Božja beseda danes nam bo v skladu z odkrivanjem temeljev naše vere ponudila sredstvo za to odkrivanje – molitev, in sicer tokrat »držno molitev«, kajti vera se mora spopadati z resnimi ovirami in zato mora biti tudi molitev smela. Študentje biblične specializacije na Katehetsko pastoralni šoli pa nam bodo s svojimi izvirnimi soočenji z Božjo besedo dali navdih, da se tudi mi na čisto svoj osebni način spustimo v globine naše vere.

Božja beseda danes je revija, ki jo izdaja Slovensko biblično gibanje.

Revija izhaja štirikrat letno (marca, junija, septembra in decembra).

Naslov gibanja in uredništva:

Poljanska 2, 1000 Ljubljana,
tel.: (01)43-14-278, (01)43-25-105 in
(02)25-24-472, <http://sbg.rkc.si/>

Uredniški odbor:

doc. dr. s. Snežna Večko (odgovorna urednica),
terezija.vecko@guest.arnes.si
doc. dr. Marijan Peklaj (zanima me),
marijan.peklaj@guest.arnes.si
prof. Bogomir Trošt (dogajanja)
bogomir.trost@rkc.si

Cena: priporočen dar 5 EUR na leto

Transakcijski račun pri Krekovi banki:

št.: SI56 2420 0900 4563 958

Priloga in izvedba: Salve d. o. o. Ljubljana

Vsebina

UVODNA BESEDA (doc. dr. s. Snežna Večko)	2
MODROST ŽIVLJENJA	
Drzna molitev v svetem pismu (Marjeta Longyka)	3
METODE DELA S SVETIM PISMOM	
Identifikacija (s. Cirila Hostnik)	8
Gorčično zrno (Liljana Ipavec)	10
MEDNARODNO SODELOVANJE	
Slovenska predstavnica na subregionalnem srečanju Katoliške biblične federacije za srednjo Evropo (doc. dr. s. Snežna Večko)	11
DOGAJALO SE BO	14
Slika na naslovnici: stolnica svetega Vida v Pragi, foto s. Snežna Večko	

MODROST ŽIVLJENJA

Marjeta Longyka

DRZNA MOLITEV V SVETEM PISMU

Uvod

Sveto pismo je knjiga odnosa. Odnosa med Bogom in človekom. Je zgodba Stvarnika, ki je ustvaril svet in s posebno ljubeznijo človeka, da bi ta postal Njegov sodelavec in soustvarjalec. *Bog je rekel: »Naredimo človeka po svoji podobi, kot svojo podobnost! Gospoduje naj ribam morja in pticam neba, živini in vsej zemlji ter vsej laznini, ki se plazi po zemlji!«* (1 Mz 1,26)

Sveto pismo nam naprej pove, kako se je skupno življenje v raju – življenje v zaupanju in neposrednem odnosu med Bogom in človekom – zaradi zla prekinilo. Človek se je od Boga odvrnil in želel biti sam sebi dovolj. Vse Sveto pismo opisuje, kako si Bog prizadeva to dramo pripeljati do srečnega konca. Od protoevangelija v 1. Mojzesovi knjigi:

Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo

ter med tvojim zarodom in njenim zarodom.

On bo prežal na tvojo glavo, ti pa boš prežala na njegovo peto. (1 Mz 3,15)

do napovedi končnega skupnega bivanja v novem Jeruzalemu v Razodetju:

Nato sem videl novo nebo in novo zemljo. Kajti prvo nebo in prva zemlja sta izginila in morja ni bilo več. Videl sem tudi sveto mesto, novi Jeruzalem, ko je prihajal z neba od Boga, pripravljen kakor nevesta, ki se je ozaljšala za svojega ženina. In zaslišal sem močen glas, ki je prišel od prestola in rekel: Glej, prebivališče Boga med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegova ljudstva in Bog sam bo z njimi, njihov Bog. In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajti prejšnje je minilo.» (Raz 21,1-4)

Znotraj te drame pa vidimo v Svetem pismu vso dinamiko odnosa. Človek (kot posameznik ali kot skupnost oziroma narod) je predstavljen v najrazličnejših držah do Boga. Od slavljenja, zahvaljevanja, čaščenja, do prošnje, izražanja spokornosti, bolečine, rotenja ...

V tem prispevku nas ne zanima molitev kot izraz hvaležnosti, čaščenja ali prošnje, pač pa molitev, ki izvira iz nezadovoljstva, nezaupanja in upora. Za naš namen jo imenujemo drzna molitev. Taka molitev je izraz velike bližine in zaupnosti z Bogom – kajti tak odnos predpostavlja zaupanje, da človeka Bog ne bo zavrnil, četudi se z Njim prepira, mu očita, se z Njim pogaja, izraža celo sovražnost.

Najprej se vprašajmo, kaj je molitev. Pri opredelitvi si pomagajmo z besedami svetnikov in teologov. »Molitev je povzdigovanje srca k Bogu ali prošnja za ustrezne dobrine,« je zapisal sv. Janez Damaščan (KKC 1993, 633). »Od kod prihaja človekova molitev? Naj bo govorica

molitve že kakršnakoli (kretnje ali besede), vedno moli ves človek. /.../ Srce je tisto, ki moli. Če je srce daleč od Boga, je tudi izražanje molitve prazno.« (634) »Krščanska molitev je odnos zaveze med Bogom in človekom v Kristusu. Je Božja in človekova dejavnost; izvira in Svetega Duha in iz nas, vsa je naravnana k Očetu, v zedinjenju s človeško voljo učlovečenega Božjega Sina.« (634)

Iz teh besed vidimo, da je molitev odnos, vseobsegajoč odnos med Bogom in človekom. Povezanost z živim in resničnim Bogom v živem in osebnem odnosu (Platovnjak 2001, 48). V tem prispevku zato kot molitev razumemo ne samo besedno komunikacijo z Bogom, pač pa vsakršen odnos do Boga, torej tudi upor, izzivanje, obtoževanje.

Pri poimenovanju teh pojmov naletimo na težave. V knjigah najdemo izraze za prosilno molitev, čaščenje, slavljenje, priprošnja, zahvalo in hvalo (Platovnjak 2001, 49). Za vrste drzne molitve pa nisem našla izrazov, zato je terminologija v pričujočem prispevku improvizirana in opisna.

V tem prispevku smo upoštevali celotno Sveto pismo razen Psalmov in Jobove knjige. Psalmi so vsebinsko zelo raznoliki, za naš namen in obseg prispevka so prevelik zalogaj, kot poezija so tudi vsebinsko zahtevnejši. Podobno velja za Joba. Jobova knjiga je en sam upor, prepir z Bogom in obtoževanje, zato jo v tako kratkem pregledu ni mogoče zajeti.

1 Drzna molitev

V Svetem pismu najdemo vsebinsko različne vrste drzne molitve. To so upor, vztrajanje v grehu,

zahteva po znamenju – izsiljevanje ter vztrajna prošnja.

1.1 Upor

Kot smo videli v uvodu, se drama Boga in človeka začne z uporom Bogu (1 Mz 3,1-24). Človek se je svojemu Stvarniku in skrbniku izneveril. Hotel je biti samostojen in neodvisen, hotel je postati »kakor bog«. Tako se je od Boga odtrgal.

Kako se je to zgodilo? Zlo – kača – je v človeku zasejala nezaupanje do Boga. Človek je prisluhnil zlu in odnos se je porušil. Prva človeka sta se začela skrivati pred Bogom, pa tudi drug pred drugim. Porušilo se je ravnovesje v naravi, med ljudmi, v ljubezni med žensko in moškim (1 Mz 3,1-24). Vse nadaljnje Sveto pismo opisuje, kako se Bog trudi to škodo popraviti.

Znamenit upornik je tudi prerok Jona. Ko ga Bog pokliče in pošlje, naj sovražnemu ljudstvu oznani nujnost spreobrnjenja, Jona poskuša pobegniti z ladjo na konec sveta (Jon 1,1-3). Seveda Bogu ni mogoče tako pobegniti, zato se Jona po slikovitih preizkušnjah ukloni Božji volji, čeprav z negodovanjem in užaljenostjo:

To se je Jonu zdelo hudo, zelo hudo in se je jezil. Molil je h GOSPODU in rekel: »Oh, GOSPOD, mar ni bil to moj razlog, ko sem bil še v svoji deželi? Zato sem pohitel, da bi zbežal v Taršiš; kajti vedel sem, da si milostljiv in usmiljen Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in se kesaj hudega.« (Jon 4,1-2)

Bog mu tega nič ne zameri, trudi pa se mu pojasniti, da bi mu bilo zaradi ljubezni do vseh ljudi žal, če bi se zaradi trdovratnega vztrajanja v grehah tako številni ljudje pogubili:

GOSPOD pa je rekel: »Ti žaluješ zaradi kloščevca, ki se nisi trudil zanj in ga nisi gojil, v eni noči je nastal in v eni noči je izginil. 11 Jaz pa naj bi ne žaloval zaradi Niniv, velikega mesta, v katerem je več kot sto dvajset tisoč ljudi, ki ne znajo razlikovati med svojo desnico in svojo levico, in toliko živine?« (Jon 4, 10-11)

Podobno se Božjemu klicu upirajo tudi drugi preroki, na primer Mojzes in Jeremija. Mojzes se izgovarja, da ni govornik in ne uživa zupanja svojega ljudstva. *Mojzes pa je Bogu rekel: »Kdo sem jaz, da bi šel k faraonu in izpeljal Izraelove sinove iz Egipta?« (2 Mz 3,11; pomenljiv je tudi celoten odlomek 2 Mz 3,10 sl.).*

Jeremija se izgovarja na svojo mladost. *Jaz pa sem rekel: »Oh, Gospod BOG, glej, ne znam govoriti, ker sem še deček.« (Jer 1,6)* Bog oba opogumi in zagotovi svojo pomoč. Med preroki je posebnost Izaijev poklic. Izaija se po videnju v templju sam javi, naj ga Bog pošlje. Pred tem je namreč doživel očiščenje svojih ust z žerjavico z oltarja, zato se je čutil vrednega naloge:

Tedaj je priletel k meni eden izmed serafov in v svoji roki držal žerjavico, ki jo je bil s kleščami vzel z oltarja. 7 Dotaknil se je mojih ustnic in rekel: »Glej, tole se je dotaknilo tvojih ustnic, tvoja krivda je izbrisana, tvoj greh je odpuščen.« 8 Nato sem slišal glas Gospoda: »Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas?« Rekel sem: »Tukaj sem, pošlji mene!« (Iz 6,6-8)

1.2 Vztrajanje v grehu

Po človekovem uporu v raju se začne Božja hoja za človekom, Božja lakota in žeja po človeku. Bog človeka nikoli ne zapusti, vedno ga poišče in mu predlaga novo zavezo, kljub človeški nezvestobi in odvrčanju od njega. Vedno znova mu ponudi novo sodelovanje. Človek pa ni zmožen ohranjati zvestobe in Bogu kdaj zmanjka potrpljenja. Takrat Bog grozi po prerokih ali pusti, da se zgodijo nesreče. Zahteva spreobrnjenje in obnovitev zaveze – vrnitev k zvestobi Bogu:

Potem mi je rekel GOSPOD: Oznani vse te besede v Judovih mestih in po jeruzalemskih ulicah; reci: Poslušajte besede te zaveze in jih izpolnjujte. Kajti vaše očete sem od tistega dne, ko sem jih pripeljal iz egiptovske dežele, pa do tega dne nenehno najresneje opominjal, rekoč: Poslušajte moj glas. Pa niso

poslušali ne nastavili ušesa, ampak je vsak hodil v trmi svojega hudobnega srca. Zato sem poslal nadnje vse besede te zaveze, katero sem jim ukazal izpolnjevati, pa je niso izpolnjevali. /.../ Zato tako govori GOSPOD: Glej, spravim nadnje nesrečo, ki ji ne bodo mogli uteči. In če bodo vpili k meni, jih ne bom uslišal. (Jer 11,6-8.11) Prim. Jer 13,12-14; 14-15; 16,10; 22,1-8.

Bog seveda ni samo grozil. Natančno je povedal, kaj pričakuje od ljudi:

Oznanil ti je, o človek, kaj je dobro, kaj GOSPOD hoče od tebe: nič drugega, kakor da ravnaš pravično, da ljubiš dobrohotnost in ponižno hodiš s svojim Bogom. (Mih 6,8)

Jasno je tudi povedal, da bo ob znamenjih spreobrnjenja kazni preključana.

Reci jim: Kakor jaz živim, govori Gospod BOG, nimam veselja nad krivičneževno smrtjo, marveč da se krivični spreobrne od svoje poti in živi. Vrnite se, vrnite s svojih hudobnih poti! Zakaj hočete umreti, Izraelova hiša? Ti, sin človekov, reci sinovom svojega ljudstva: Pravičnost ne bo rešila pravičnega, če ta začne grešiti; in krivičnost ne bo spotaknila krivičnega, če se ta spreobrne od svoje krivičnosti. (Ezk 33,11-12) Prim. Ezk 33, 13-16; 18,30-31; Jl 2,12-19; Mih 6,1-8; Zah 1,1-6; Bar 2,27-35; Sof 2,1-3.

Odzivi na grožnje in povabilo k spreobrnjenju so različni. Takole poroča Jeremija:

Včasih zagrozim kakšnemu narodu ali kraljestvu, da ga bom izruval, zrušil in ugonobil. Če pa se tisti narod odvrne od svoje hudobije, zaradi katere sem mu grozil, mi je žal nesreče, ki sem mu jo mislil prizadeti. Spet drugič govorim kakšnemu narodu ali kraljestvu, da ga bom zidal in sadil. Če pa potem dela, kar je hudo v mojih očeh, in ne posluša mojega glasu, mi je žal dobrote, ki sem mu jo nameraval izkazati. Zdaj torej reci Judovim možem in jeruzalemskim prebivalcem: Tako govori GOSPOD: Glejte, nesrečo snujem proti vam in

naklep kujem zoper vas. Odvrnite se vendar vsak od svoje hudobne poti, popravite svoje poti in svoja dela. Oni pa rečejo: »Ni govora! Po svojih mislih hočemo ravnati; vsi hočemo delati po trmi svojega hudobnega srca.« (Jer 18,7-12)

Kadar se človek ali narod spreobrne, mu je žal zaradi grešnega in hudobnega življenja ter omehča svoje srce, takrat se Božja jeza poleže in ne izvrši kazni ali pa jo preloži na poznejši čas (npr. 1 Kr 21,28-29; 2 Kr 8-20). Lahko pa jo tudi omili (2 Krn 12,1-8). Izaija pa tudi poroča, kako Bog komaj čaka, da bi se ljudstva lahko usmilil:

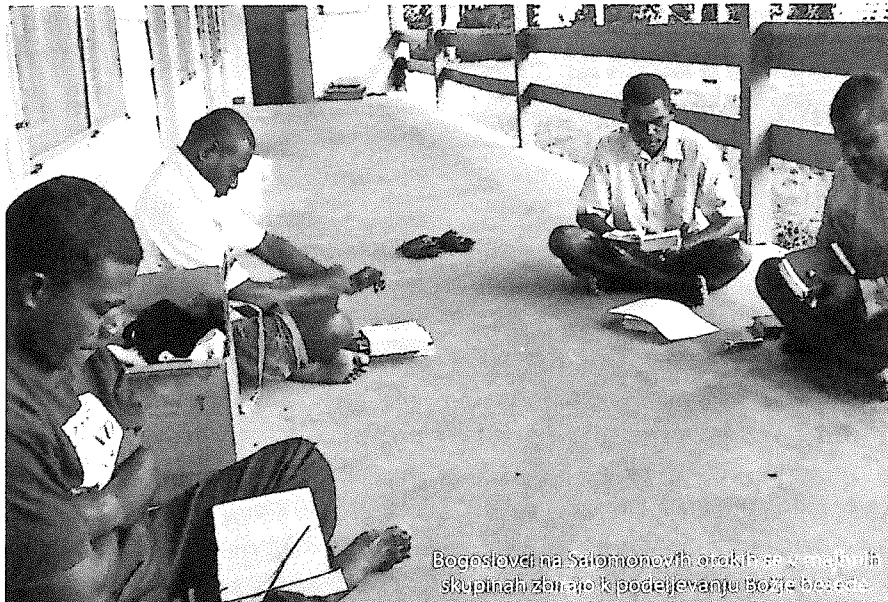
Zato GOSPOD čaka, da se vas usmili, zato se bo vzdignil, da vas potolaži, kajti GOSPOD je Bog pravice, blagor vsem, ki zaupajo vanj. Tedaj bo luna svetila kakor sonce, sončna svetloba pa bo sedemkratna, kakor svetloba sedmih dni, na dan, ko bo GOSPOD obvezal poškodbo svojega ljudstva in ozdravil rano lastnega udarca. (Iz 30,18,26)

Včasih se Bog odvrne od svoje jeze tudi zaradi svojega svetega imena, da bi lahko tuji narodi spoznali, da je Jahve Bog, ko se izkaže svetega med svojim ljudstvom:

Tedaj sem mislil izliti svoj srd nanje in stresti jezo nanje sredi egiptovske dežele. 9 Pa sem storil drugače – zaradi svojega imena, da se ne bi skrunilo v očeh narodov, sredi katerih so bili, in pred očmi katerih sem se jim dal spoznati, ko sem jih izpeľjal iz egiptovske dežele. (Ezk 20,8b-9; prim. Ezk 20,1-17; 36,16-29)

Ljudje tudi sami spoznavajo veliko Božje usmiljenje in se ga veselijo:

»Pridite, vrnimo se h GOSPODU, kajti on je raztrgal in nas bo ozdravil, udaril je in nas bo obvezal. V dveh dneh nas bo oživil, tretji dan nas bo vzdignil in bomo živeli pred njegovim obličjem. Spoznali bomo in zasledovali, da bi spoznali GOSPODA; njegov izhod je zanesljiv kakor zarja, prišel bo k nam kakor jesenski dež, kakor spomladanski dež, ki napaja zemljo.« (Oz 6,1-3)

Bogoslovci na Salomonovih orokih se v malitvah skupinah zbirajo k podajevanju Božje besede.

Tudi v Novi zavezi imamo primer grožnje nespokorjenim mestom (Mt 11,20-24; Lk 10,13-15). Vendar je to v Novi zavezi izjema. Praviloma se številne spreobrnitve – npr. pri Mariji Magdaleni, Zaheju, Mateju in Pavlu – dogodijo zgolj zaradi Jezusove osebe, zaradi srečanja z Jezusom. On sam prinaša novo življenje, nov pogled, novo pot.

Vabilo k spreobrnitvi pa je v samem jedru Jezusovega učenja in oznanjevanja že od začetka. »Spreobrnite se in verujte evangeliju,« je bilo Jezusovo prvo oznanjevanje (Mr 1,14).

1.3 Zahteva po znamenju

Zahteva po znamenju se pojavlja v Stari zavezi redko. Verjetno zaradi spoštovanja Boga in zapovedi »Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga,« ki sicer izrecno v Stari zavezi ni navedena, jo je pa citiral Jezus v boju s skušnjavcem (Lk 4,12).

V tem smislu se zahteva po znamenju pojavi v Izaijevi knjigi:

GOSPOD je še govoril Aházu in rekel: »Izprosi si znamenje od GOSPODA, svojega Boga, v globini podzemlja ali v višavi zgoraj!« Aház pa je rekel: »Ne bom prosil ne preizkušal GOSPODA.« Nato je rekel Izaija: »Poslušajte vendar, Davidova hiša: vam je premalo, da utrujate ljudi, ko utrujate še mojega Boga? Zato vam bo Gospod sam dal znamenje: Glej, mladenka bo spo-

čela in rodila sina in mu dala ime Emanuel.« (Iz 7,10-14)

Aház ni hotel ne znamenja od Gospoda ne njegove pomoči, zato Izaija tukaj napove znamenito znamenje o mladenki, ki bo rodila sina Emanuela.

Zelo zanimiv je s tega vidika odlomek o Gideonovem odločanju za boj z Midjanci. Gideon je vprašal Boga, ali naj gre v boj ali ne; za to, da bi se prepričal, ali je odgovor res od Boga, pa si je zamislil pravcati znanstveni eksperiment:

Gideón je rekel Bogu: »Če res hočeš rešiti Izraela po moji roki, kakor si govoril, glej, položim ovčje runo na mlatišče. Če bo rosa samo na runu, po vsej zemlji pa suho, bom vedel, da boš zagotovo rešil Izraela po moji roki, kakor si govoril.« In zgodilo se je tako. Ko je drugo jutro zarana vstal in ožehl runo, je iz runa iztisnil roso, za polno čašo vode. Potem je Gideón rekel Bogu: »Naj se ne vname tvoj srd zoper mene, če bom še enkrat spregovoril. Naj poizkusim, prosim, še enkrat z runom. Naj bo tokrat suho samo na runu, po vsej zemlji pa rosa.« In Bog je tisto noč storil tako. Bilo je suho samo na runu, po vsej zemlji pa je bila rosa. (Sod 6,36-40)

Kljub Gideonovi drznosti ni videti, da bi se Bog nanj jezil. V tem odlomku si je sicer mogoče pred-

stavljeni, da Gideon ni zaupal v svoje preroške sposobnosti – sam se je namreč dogovarjal z Bogom, ne po preroku, kot je bilo sicer običajno. Tako da morda ne gre za nezaupanje Bogu, pač pa za Gideonovo nezaupanje vase.

V Novi zavezi se zahteva po znamenju pojavi večkrat. Farizeji, ki niso verjeli v Jezusa, so od Njega zahtevali znamenja – zaradi njihove nevere je razumljivo, da so si to upali storiti (Mt 12,38-42; 16,1-4; Mr 8,11-12). Jezus jim ni ugodil zaradi njihovih nepoštenih namenov in jim je odvrnil, da jim bo dano samo znamenje preroka Jona. To so lahko razumeli šele po Jezusovem vstajenju.

Tedaj so prišli farizeji in začeli razpravljati z njim; preizkušali so ga s tem, da so od njega zahtevali znamenje z neba. 12 On pa je v duhu zavzdihnil in rekel: »Kaj, ta rod zahteva znamenje? Resnično, povem vam: Temu rodu znamenje ne bo dano.« (Mr 8,11-12)

Posebej ganljiva pa je Tomaževa zahteva do Vstalega. »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval,« je rekel učencem. Vendar je bila ta Tomaževa zahteva – drugače kot pri farizejih – izraz njegove ljubezni in obupa. Ko je vstalega Jezusa sam videl, se je takoj odpovedal vsem zahtevam in izpovedal vero v Jezusa: *Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« (Jn 20,28)*

1.4 Vztrajna prošnja po uslišanju

Tukaj ne govorimo o navadni prosilni molitvi, pač pa o molitvi, ki sprva ni uslišana. Molivec pa se ne sprijazni z Božjo voljo, ampak hoče doseči svojo. Ne sprejme Božje zavrnitve.

Ta del je najbolj slikovit in pesiter. Najprej imamo tu Abrahama,

ko prosi za Sodomo, ko mu je Bog razodel, da jo namerava uničiti. Zanimivo je že to, kako Bog razmišlja skoraj tako, kot da bi se želel z Abrahamom posvetovati: »Ali naj skrivam pred Abrahamom, kaj nameravam storiti? Iz Abrahama bo vendar nastal velik in mogočen narod in v njem bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje.« (1 Mz 18,17-18) Abraham Bogu namero najprej poočita: »Ali boš res pokončal pravičnega s krivičnim vred?« (18,23) Potem ga poskuša pregovoriti, naj bi prizanesel mestu, če najde v njem petdeset pravičnih. Bog se strinja. Ker Abraham ni prepričan, da je v mestu res petdeset pravičnih, se prav po orientalsko z Bogom pogaja, da Bog nazadnje pristane na desetih pravičnih, zaradi katerih bi prizanesel vsem. Abraham Boga ošteva kot sebi enakega: »Daleč naj bo od tebe, da bi ti storil kaj takega, da bi pobil pravičnega s krivičnim vred, da bi se enako zgodilo pravičnim kakor krivičnim! Daleč naj bo od tebe! Ali ne bo sodnik vse zemlje ravnal pravično?« (18,25) Bog se zaradi takega pogovora ni jezil, pač pa je Abrahamu ugodil – kaže, kot bi se res hotel z njim posvetovati, preden bi ukrepal.

Podobno kot Abraham je ravnal Mojzes.

In GOSPOD je rekel Mojzesu: »Videl sem to ljudstvo: to je trdovratno ljudstvo. Zdaj me pusti, da se vname moja jeza proti njim in jih pokončam, tebe pa napravim za velik narod!« Mojzes pa je blažil obličje GOSPODA, svojega Boga, in je rekel: »Zakaj, GOSPOD, se vnema tvoja jeza proti tvojemu ljudstvu, ki si ga izpeljal iz egiptovske dežele z veliko močjo in z močno roko? Zakaj naj bi Egipčani govorili in rekli: »S hudobnim namenom jih je izpeljal, da jih pomori v gorah in iztrebi s površja zemlje.« Odvrni se od svoje togotne jeze in naj ti bo žal zaradi hudega,

ki si ga namenil svojemu ljudstvu! (2 Mz 32,9-12) Prim. 5 Mz 9,18-29.

Tudi v tem odlomku se Bog posvetuje z Mojzesom, kot bi ga pravzaprav prosil, naj ga pregovori. Zanimivo pa je, da Mojzes uporabi argument »kaj bodo rekli sosedeje« - Boga opozori, da bodo Egipčani govorili, da jih je izpeljal iz Egipta s slabim namenom, da bi jih v puščavi pokončal. Kot bi Mojzes menil, da je Bog tako samovšečen, da se bo zaradi tega premislil. Vse to pa je bilo dobro sprejeto. Bog je imel namreč v načrtu odrešenje vseh ljudi, zato je želel biti v očeh poganov mogočen in milostljiv.

Nesrečen primer pogajanja z Bogom, pravzaprav kar izsiljevanja, je Jeftejeva zaobljuba. *Jefte pa se je GOSPODU zaobljubil in rekel: »Če mi res daš Amónove sinove v roke, bodi GOSPODOV tisti, ki mi pride prvi naproti skozi vrata moje hiše, ko se v miru vrnem od Amónovih sinov. Daroval ga bom kakor žgalno daritev.« (Sod 11,30-31) Jefteju je ob prihodu domov prišla nasproti hči edinka. Žal mu je bilo zaradi zaobljube, vendar jo je vseeno izvršil, ker je očitno menil, da je v skladu z Božjo voljo. Vendar pa je v Svetem pismu na več mestih izrecno napisano, da Bog žrtvovanje otrok odklanja: V Ge Ben Hinómu so zgradili višino Tofet, da so žrtvovali svoje sinove in hčere v ognju, česar jim nisem zapovedal in kar mi še na misel ni prišlo. (Jer 7,31) Prim. 19,5; 2 Kr 23,10.*

Bog se lahko premisli zaradi molitve na smrt bolnega:

Tiste dni je Ezekíja zbolel na smrt. K njemu je prišel prerok Izaija, Amócov sin, in mu rekel: »Tako govori GOSPOD: Daj ukaze za svojo hišo, kajti umrl boš, ne boš preživel!« Ta pa je svoj obraz obrnil k steni in molil h GOSPODU: »Oh, GOSPOD, spomni se, da sem hodil pred tvojim obličjem v zvestobi in

s celim srcem, da sem delal, kar je dobro v tvojih očeh!» In Ezekija je glasno jokal. Izaija pa še ni odšel iz srednjega dvora, ko se mu je zgodila GOSPODOVA beseda, rekoč: »Vrni se in reci Ezekiju, knezu mojega ljudstva: Tako govori GOSPOD, Bog tvojega očeta Davida: Slišal sem tvojo molitev, videl tvoje solze. Glej, ozdravil te bom; tretji dan boš šel gor v GOSPODOVO hišo. (2 Kr 20,1-5)

Vendar pa, če se človek ne spreobrne, ne bo rešen: »Tako govori GOSPOD: Ker si poslal sle poizvedovat k ekrónskemu bogu Báalu Zebúbu – kot da bi ne bilo Boga v Izraelu, da bi poizvedel za njegovo besedo – ne boš vstal s postelje, na katero si legel, temveč boš zagotovo umrl.« (2 Kr 1,16) Prim. 1 Krn 10,13.

V Novi zavezi imamo več primerov vztrajne prošnje. Sirofeničanka je prosila za hčerko, ki je imela nečistega duha. Jezus jo je zavrnil, ker je bilo Njegovo poslanstvo namenjeno najprej Judom. Sirofeničanka se ni zmenila za to zavrnitev. Prosila je za drobtinice, ki padajo od otrok. In Jezus je bil očaran nad njenim zaupanjem in vero, zato jo je uslišal. (Mt 15,21-28; Mr 7,24-30)

Podobno je Jezus ravnal večkrat: pohvalil je krvavečo ženo, čeprav je obredno nečista prišla med množico in se dotaknila Njegove obleke (Mr 5,34). Ozdravil je uradnikovega sina, ko se je sprva zdelo, da uradniku ne bo ustregel (Jn 4,49-50). Tudi Marijo na svatbi v Kani je sprva zavrnil. Ni mu ugovarjala, pač pa je strežnikom naročila, naj storiijo vse, kar bo Jezus naročil. Torej je tudi ona ni sprejela odgovora ne. In Jezus jo je uslišal:

Ko je vino pošlo, je rekla Jezusu njegova mati: »Vina nimajo.« In Jezus ji je dejal: »Kaj imam s teboj, žena? Moja ura še ni prišla.« Njegova mati je rekla strežnikom: »Kar koli vam reče, storite.« (Jn 2,3-5; prim. Jn 2,3-11)

Tudi ko je učence učil moliti, jim je podaril prosilno molitev Očenaš in jim naročil, naj molijo vztrajno in se ne naveličajo:

»Tudi jaz vam pravim: Prosite in vam bo dano! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo. /.../

Če torej vi, ki ste hudobni, znate dajati svojim otrokom dobre darove, koliko bolj bo nebeški Oče dal Svetega Duha tistim, ki ga prosijo.« (Lk 11,9-10.13)

Jezus sam pred Bogom Očetom nikoli ni uveljavljal svoje volje. »Zgodi se Tvoja volja,« nas je učil v Očenašu in v molitvi v vrtu Getsemani. Kot kažejo evangeliji, je vztrajna prošnja pri Bogu lepo sprejeta in razumljena kot dejanje zaupanja.

2 Sklep

Drzna molitev ali drzen odnos do Boga v Svetem pismu ima torej različne oblike. Nekaj najznačilnejših smo si ogledali. To so upor, vztrajanje v grehu, zahteva po znamenju in vztrajna prošnja po uslišanju.

Na upor se Bog odzove tako, da poskuša rešiti nastalo situacijo – škodo, ki je nastala – s svojimi posegi v prid ljudi. To njegovo delovanje v zgodovini imenujemo zgodovina odrešenja. Trudi se tudi upornikom razložiti in pojasniti, kaj od njih pričakuje, in kako se lahko rešijo.

Pri grešnem stanju človeka ali naroda Bog želi, da bi se človek ali narod od greha odvrnil in se vrnil k Bogu. Kadar je človek zakrknjen, Bog grozi ali pusti, da se zgodijo nesreče – tako hoče dopovedati zakrknjenemu človeku, da je na napačni poti. Vendar pa hrepeni po tem, da bi se človek spreobrnil in bi se ga Bog lahko usmilil in pre-

klical grožnje in kazni. To se tudi pogosto res zgodi. Spreobrnjenje pa je tudi v samem jedru Jezusovega oznanjevanja.

Zahteva po znamenju je včasih dobro sprejeta (Gideon, Tomaž), običajno pa je razumljena kot znamenje nezaupanja in jo Bog zavrne. Kaže, da je pri tem kriterij odnos do Boga. Zlasti npr. pri Tomažu je njegova zahteva po dotikanju Jezusovih ran izraz njegove stiske in ljubezni, ne toliko nezaupanja.

Vztrajna prošnja po uslišanju se izraža na več načinov. Pri Abrahamu in Mojzesu je to posredniška molitev, ki jo Bog ceni in upošteva. Pomemben argument je tudi skrb za to, kako Boga vidijo pogani – tudi njihovo odrešenje je Bog od vsega začetka načrtoval, zato se trudi, da se pred njimi pokaže mogočen, usmiljen in dober.

Na smrt bolne ljudi Bog ozdravi, če se od hudobij obrnejo k Njemu.

Jezus je bil vedno vesel, če so se ljudje vztrajno in zaupno obračali Nanj. Pohvalil je njihovo vero in jih uslišal. Tudi je izrecno naročal, naj bomo v molitvi vztrajni in zaupljivi.

Sklenemo lahko, da Je Bogu pomemben naš odnos do Njega. Ni pomembno, da smo do Njega vljudni, pač pa ceni iskrenost ter zaupljiv odnos vere.

Viri in literatura

Sveto pismo stare in nove zaveze: slovenski standardni prevod iz izvirnih jezikov: študijska izdaja. 2. izd. 2001. Ljubljana: Svetopisemska družba Slovenije.

Katekizem katoliške Cerkve. 1993. Ljubljana: Slovenska škofovska konferenca.

Grabner-Haider, Anton, in Jože Krašovec. 1984. *Biblični leksikon: ob štiristoletnici Dalmatinove Biblije.* Celje: Mohorjeva družba.

Platovnjak, Ivan. 2001-2002. *Osnove krščanske duhovnosti: teologija duhovnosti.* Ljubljana: Katehetsko pastoralna šola.

METODE DELA S SVETIM PISMOM

s. Cirila Hostnik

IDENTIFIKACIJA

SPOMINJANJE

Malo nestrpna pa je mravljica vendarle postajala. »Kaj neki se je zgodilo s Petrom?« Iskreno povedano, ga v čolnu niti ni zelo pogrešala, čez dan pa je bila tako in tako vedno pri ljudeh. Zanimalo pa jo je le, kje je ostal.

Nekega večera, ko se je vsa utrujena ulegla na Jezusova blazino, tako jo je namreč poimenovala, je zaslišala znan glas in znane korake. Pravzaprav je prepoznala samo glas, koraki so bili tako utrujeni in žalostni, da je komaj verjela, da so Petrovi. Kmalu se je čoln prijetno zagugal. Opazila je, da so s Petrom prišli še drugi učenci in da so vzeli mreže s seboj. »Kaj, se bo Peter zopet oprijel ribolova?« se je spraševala mravljica. »Mar ne ve, kako je z Jezusom? Res se bom morala pogovoriti z njim,« si je rekla in že hotela splezati do Petrovega ušesa. Potem pa si je premislila. Odločila se je, da bo še malce počakala, saj so bili vsi v čolnu nekam čudno tiho. Peter je prelagal mrežo iz rok v roke. »Se spomnite našega prvega ribolova z njim?« je vprašal, pa so spet vsi samo nemo pokimali. Zapihal je rahel veter in Peter se je zamišljeno ozrl vanj, dvignil je glavo proti vetru, da mu je šel njegov piš skozi lase. »In tega, kako je pomiril vihar in jezero?« je zamišljeno

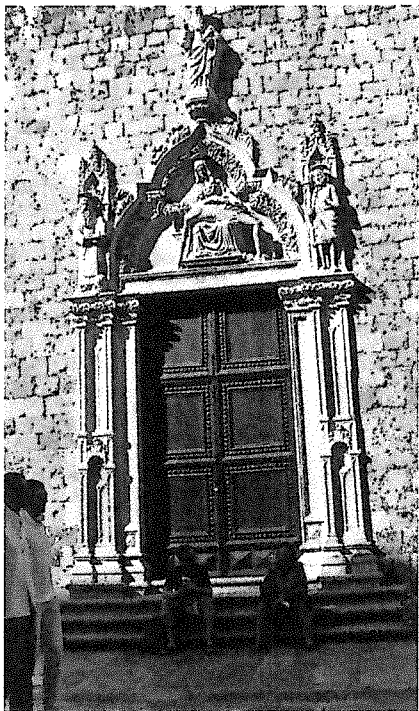
dejal. Tudi tokrat so bili vsi tiho, samo Jakob se je rahlo nasmehnil, ko se je spomnil na svoje hlače. Prispeli so na kraj, kjer je bil po navadi ulov največji. »Peter, odrini na globoko!« je polglasno rekel Janez. Spogledala sta se in vedela, čigave besede so to bile. Tako zelo je bil Jezus navzoč v vsakem njihovem gibu, besedi, v pogledih, da se je mravljici zdelo, kot da je živ med njimi. Peter je vrgel mrežo. Mirno je sedel in čakal. Čez nekaj časa jo je izvlekel in bila je prazna, niti ene ribice ni bilo v njej. »Ja, samo če bi vrgel na Njegovo besedo, pa bi bil obilen ribolov,« je spet dejal. Mravljica je sočutno pogledala Petra. Peter se ni jezil in ni preklinjal. Samo žalosten je bil, žalosten in utrujen. »Ko nas vsaj te ženske ne bi zmedle,« se je oglasil Andrej, »Pustili bi vse in se vrnili domov, saj z ribolovom bi se še dalo nekako preživljati.« »Vedno bolj me bega vse to,« je pripomnil Peter, »Pa kaj, ko tudi sam kar ne morem verjeti, da je vsega konec. Preveč blizu ga čutim. In vsako besedo, ki se jo spomnim, da jo je rekel, se mi zdi, da jo vidim v novi luči. Po tem trpljenju je vse drugače. Sicer, če imajo žene prav in je res vstal, priznam, da se ga kar malo bojim srečati!« je še čisto potihlo, skoraj sam zase dodal. »Le zakaj??« se je spraševala mravljica. »Kaj neki se je zgodilo?« To, da je zbežal od njega in da ga ni varoval, kot je slišala pripovedovati, se mravljici niti ni zdelo tako hudo, sploh zdaj, ko je vedela, da je bilo prav vse v Božjem načrtu.

V kapeli v Tinjah na Koroškem

Že drugič so potegnili mreže iz jezera. Niti ene ribice. Začelo se je svitati jutro. »Treba bo na obalo,« si je mislila mravljica, toliko se je že spoznala na ribolov in tudi želela je spet k ljudem. Zdelo se ji je, da je na ta način prav blizu Jezusu, ko pomaga ljudem in pozabi nase. Peter se je ozrl proti obali. Čoln se je nagnil zaradi nenadnega Petrovega premika. Na obali je nekdo zakuril ogenj, mravljici se je zdelo, da tako lepo gori, da greje in razsvetljuje vse naokrog. »Kot sončni vzhod,« je rekel Janez. Peter se je zastrmel v ogenj, moža ob njem sploh ni opazil, in ulile so se mu solze. »Kaj pa to pomeni?« si je mislila mravljica. Janez, ki je očitno vedel nekaj, kar mravljica ni vedela, je sočutno stopil do Petra, mu položil roko na ramo in rekel: »Peter, zagotovo ti je odpustil, tudi sam si boš moral odpustiti!«

Tedaj je mož z obale zaklical: »Otroci, imate kaj hrane?« »Nič.« so mu odgovorili. Nekam čudno je zvenelo tole mravljici, pravzaprav domače. Ponovno jim je rekel: »Vrzite mreže na desno stran čolna in boste našli!«. Vrgli so mrežo, pa jo zaradi obilice rib niso mogli

Cerkve spominjajo mimoidoče na Božjo prisotnost (Dubrovnik).

izvleči. Kar naenkrat pa je Janez izpustil mrežo, se vzravnaval in uprl pogled proti obali: »Gospod je!« je rekel. Komaj je do konca izgovoril, se je Peter že pognal v vodo. »Ojoj, upam, da ne računa spet s hojo po vodi!« se je prestrašila mravljičica. Toda Peter je plaval proti Jezusu, kot da mu gre za življenje. Seveda so učenci komaj še ujeli mrežo, ki sta jo dva močna ribiča ob pogledu na Jezusa brezskrbno izpustila. Privlekli so jo do obale. »Hitro, hitro!« je priganjala mravljičica, tega srečanja si res ni želela zamuditi. Kmalu so bili vsi na obali. Mravljičica se je oklenila kar Janeza in tako na njegovih hlačah prišla do Petra, ki je že stal ob možu. O, res je bil Jezus! O, kako je bila vesela! Jezus je vzel ribo in jo dal učencem. Kar v tišini so jedli. Čudno se je zdelo mravljičici, da je celo Peter kar tiho. Tako se mu je mudilo, da je bil prvi pri njem, zdaj pa ne ve, kaj bi rekel.

Potem pa je Jezus vstal in se obrnil k Petru ter rekel: »Peter, ali me imaš rad?« »Joj, zakaj mene to ne vpraša!« je zajavkala mravljičica, »Kar objela bi ga, tako ga imam rada!« Peter pa je zamišljeno rekel: »Da, Gospod, ti

veš, da te imam rad!« To vprašanje je Jezus še dvakrat ponovil in Peter mu je še dvakrat odgovoril. Toda, pri zadnjem odgovoru je postal nekam žalosten in je pogledal Janeza. Ta mu je sočutno in opogumljajoče pokimal, res tale Janez se je zdel mravljičici pravi fant od fare, da je Peter odločno rekel: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad!« Mravljičica seveda o Petrovi zatajitvi tam ob žerjavici v templju ni vedela nič, pa tudi mi ne bomo tega razglašali naokrog. Pomembno je, da se je po tem zadnjem odgovoru Peter popolnoma umiril, obraz mu je postal skoraj mladosten, vsa utrujenost je izginila in mravljičici se je zdelo, da sta zažarela iz njega zaupanje in gotovost, nobene ošabnosti in domišljavosti ni bilo več na njem. Jezus mu je rekel..., no, bilo je še nekaj vmes, samo, ko je slišala druge šepetati o zatajitvi, ki je bila zanjo nova novica, je pač malo pozabila poslušati in je tako ujela samo še zadnje Jezusove besede: »Hrani moja jagnjeta!« Kar vrglo jo je. »Saj ovce ne jedo rib! Kaj ne bo Peter več ribič? Mar bo postal pastir?« Vedno manj ji je bilo jasno. Peter je nemo pokimal. Kakorkoli že, po vsem, kar je mravljičica doživela s Petrom, je vedela, da ta ne računa več na svoje moči, na svoj pogum, niti ne na svoj čoln.

Ponižen Petrov odgovor je presunil vse učence, to je mravljičica lahko prebrala na njih obrazih. Drug za drugim so Petru pokimali. Da, tudi njihov pastir bo. Zdaj je končno stvar došla tudi mravljičici. Še enkrat mu je Jezus rekel: »Hodi za menoj!« »Kot prvič,« si je mislila mravljičica. Peter je pogledal proti čolnu. Mravljičica se je srečala z njegovim pogledom. Zdaj je vedela. Če hoče s Petrom, bo morala tudi ona zapustiti čoln. Peter je prijel vesla, jih

položil na dno čolna in odrinil čoln od obale. »Z Bogom, prijatelj!« je dejal. »Pazil in negoval sem te za zadnji izhod. Če se z Jezusom ne bi posrečilo, da bi se lahko vrnil. Zadnja rezerva si mi bil. Zdaj pa vem, da je vse, kar potrebujem, v Gospodu. Vse, kar želim in vse, kar ljubim!« Obrnil se je. Jezusa ni bilo več. Tam ga je čakal Janez, z veliko pastirsko palico: »Vzemi, Veliki ribič!« mu je pogumno rekel. Peter je vzel palico, jo poljubil in stopil zaupljivo na pot. Drugi so mu sledili. Tiho. Celo mravljičica je bila tiho, tako čarobno se ji je zdelo vse skupaj. »Le kaj bo z menoj?« si je čisto na skrivaj mislila in se ozrla na palico, ki jo je Peter zamenjal za čoln. »Špranjica!« je veselo vzkliknila. Hitro je s Petrove rame po roki stekla ter se skrila vanjo, zraven pa hvaležno pogledala Janeza, ki je priskrbel tako nepopolno palico s tako čudovitim novim domovanjem. Je že prav tako. Srečna je bila, čeprav je vedela, da bo Peter nekega dne zapustil tudi palico. »V kateri les se bo takrat skrila, če bo želela ostati z njim?« Na ta odgovor bomo pa morali še počakati.

Župnijska cerkev v Tinjah na Koroskem

Ipavec Liljana

GORČIČNO ZRNO

Sem majhno, ne večje od bucike, okroglo, blede-rumeno gorčično zrno, ki sem tako kot mnogo drugih dozorelo v daljni deželi. Ob času žetve so prihrumeli veliki stroji in poželi matične gorčične rastline, ki jih spravijo na posebne prostore, kjer stroki med zorenjem pokajo, da se seme strese naokrog. Skozi posebej napravljena sita so nas presejali in bolj lepa in večja semena posebej spravili. V skladišču so nas iz posod, v katerih so bila zbrana posebna semena, z zajemalko naložili v sicer lične, lepo pobarvane, a hladne kovinske škatlice. Po razgovoru med delavci mi je bilo jasno, da smo gorčična zrna v škatlicah namenjena za prodajo v trgovinah, kjer po nas povprašujejo številni turisti, ki obiskujejo Sveto deželo. O, kako težko mi je bilo po prijetnem naročju rumenega socvetja, kjer sem v stroku raslo in se razvijalo, kjer me je sonce grelo na obsijanih poljanah te čudovite dežele. Zdaj pa hlad in tema v kovinski škatlici.

Nekega dne pa je nekdo prijel škatlico, v kateri smo samevala gorčična zrna z mano vred. Trgovec je škatlico prodal turistki, ki si je enkrat v življenju želela obiskati Sveto deželo. Škatlica je pristala v njeni torbici in po nekaj urah premetavanja pristala na mizi v sobi, kjer sta s prijateljico imeli prenočišče. V večernih urah, preden sta se odpravili spat, pa sta škatlico odprli in si nas podrobneje ogledovali. O, zopet svetloba, čeprav le od luči, pa vendar lep spomin na lepe čase na polju.

Lastnica, ta, ki nas je kupila, se je imenovala Marija, kolegica pa Kristina. Zelo sta nas občudovali in se

čudili naši majhnosti in tako iz pogovora spoznam veliko stvari: da gorčična zrna ne sodimo med najplemenitejša semena, pravzaprav smo majhna in neugledna semena, vendar iz nas zraste kar zajetna zelenjava. Prenašamo nizke in visoke temperature in hitro vzklijemo, uspevamo pa tudi v revni zemlji. Obstaja več vrst gorčic, tako bela, rumena in črna semena, ločijo se po velikosti in po vonju, okusu in barvi. Gorčico so cenili že v stari antiki predvsem kot zdravilo, poznali so jo Grki že v 4. st. pred našim štetjem, uporaba pa sega tudi stari Egipt. Danes pa je postala ena izmed najbolj razširjenih začimb, ki se za izboljšanje okusa dodaja raznim jedem v obliki paste k omakam. O, groza, da napravijo pasto, gorčična semena zmeljejo, nič bolje se ne godi tistim, iz katerih pridelujejo zdravilno olje. Potem pomislim, da imamo še srečo, da smo izbrane za prodajo turistom. Pa vendar ves čas razmišljam, da nas je Marija kupila iz posebnega razloga, saj vse naštetone pride v poštev. Marija skrbno zapre škatlico.

Tako napoči dan vrnitve v domovino Marije in s škatlico v njeni torbi poletimo z letalom tudi mi v tujo deželo. Na Marijinem domu dobi naša škatlica častno mesto v Bogkovem kotu, kjer je vse lepo urejeno. Zopet tema in tišina. Končno napoči dan, ko nas Marija ponese v župnišče, kjer poučuje verouk. Po končani molitvi odpre škatlico in otrokom, trdno jo držeč v svoji roki, pokaže naše seme. Sicer jim dovoli, da se nas tudi dotaknejo z opozorilom, da zelo pazijo. Zdaj jim Marija razloži, da je to seme tistega grma oziroma drevesa, o katerem je Jezus že pred dvema tisočletjema govoril svojim učencem, ko jim je s priliko o gorčičnem zrnu hotel ponazoriti, kako malo vere je potrebno za graditev

Božjega kraljestva. Božje kraljestvo je primerjal gorčičnemu zrnu, ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen na zemlji. Ko pa je gorčično zrno vsejano, raste in postane večje od vseh zelišč in naredi velike veje, tako da morejo ptice neba gnezditi v njegovi sencu. Poudarjal je, da je pomembno imeti vsaj malo resnične vere, ki potem postane rodovitna in se razraste v mogočno krošnjo. Če bi imeli vero kot gorčično zrno, bi po njegovih besedah lahko ukazovali drevesom, da spremenijo kraj rasti in se celo prestavijo v morje. Vse to pa je napisano v knjigi vseh knjig, v Svetem Pismu, kjer je na več mestih omenjeno gorčično zrno. Ti odlomki se prebirajo po številnih cerkvah po svetu, kar mi je v veliko zadovoljstvo. Ob teh besedah mi kar naraste samozavest – torej le nismo tako majhno in nepomembno seme, sicer pa izhajamo vsi od istega Stvarnika.

Marija nadalje otrokom obrazloži, da je obiskala deželo, v kateri se je rodil in umrl Jezus, ter da to deželo obiskujejo številni turisti v želji, da bi enkrat šli po njegovih stopinjah.

Tako škatlica z gorčičnimi semeni stoji na Bogkovi polici pri Mariji doma, od časa do časa nas vzame s seboj k verouku, kjer se nam otroci čudijo. Nas je pa vedno manj, ker se kdaj pa kdaj kakšno zakotali po tleh. Ker imamo tudi semena rok trajanja za setev, si želim, da bi se nekega dne odkotalilo na rodovitna tla, kjer bi pognalo drevo z veliko krošnjo, ki bi lahko dajalo prostor za gnezda pticam in popotnikom senco.

MEDNARODNO SODELOVANJE

doc. dr. s. Snežna Večko

Slovenska predstavnica na subregionalnem srečanju Katoliške biblične federacije za srednjo Evropo

Od 2. do 5. septembra sem se kot zastopnica Slovenskega bibličnega gibanja v Pragi udeležila letnega srečanja koordinatorjev Katoliške biblične federacije za srednjo Evropo. Zbralo se je trinajst predstavnikov/ic iz Nemčije, Švice, Avstrije, Poljske, Češke, Slovaške, Romunije in Slovenije. Žal se niso mogli srečanja udeležiti predstavniki Nizozemske, skandinavskih dežel,

ostalih dežel nekdanje Jugoslavije ter Bolgarije. Pod vodstvom gostitelja, predsednika subregije Katoliške biblične federacije za srednjo Evropo, dr. Petra Chalupa, smo se zbirali k pogovorom v dominikanskem samostanu v središču Prage. V uvodnem srečanju sta predstavnika Švicarskega katoliškega bibličnega gibanja predstavila njihov model bibličnega navdihovanja/animacije (»Beseelung«) celotne pastorale. Škofovska sinoda o Božji besedi v življenju in poslanstvu Cerkve 2008 v Rimu jih je vzpodbudila k resnemu udejanjanju njenega klica, da biblična pastorala ne pomeni uvajati neke dejavnosti poleg drugih oblik pastorale, temveč naj navdihuje celotno pastoralo. Tako so se v Švicarskem katoli-

škem bibličnem gibanju odločili in 2009 dali oglas, da iščejo župnijo, ki bi jo spremljali skozi eno leto, ne da bi ob njihovih obstoječih pastoralnih dejavnostih ponudili še nekaj, temveč da bi obstoječo pastoralo biblično navdihovali. Našli so župnijo, ki je z veseljem sprejela izziv, s prav toliko zavzetostjo se je projektu pridružila sosednja protestantska župnija. Vodilo jih je načelo, omogočiti Božji besedi prostor, v katerega bodo lahko vstopali, izkušali in si podelili nagovor Božje besede.

V publikaciji, ki so jo po tem enoletnem izkustvu izdali, so izrazili opogumljajoče vabilo, da bi se tudi drugi podali na to pot, ki preprosto pomeni poseči po lastnih koreninah, podati se z drugimi k

Živahen utrip na Karlovem mostu.

skupnim izvirom ter naša vsakdanja opravila prinesli v pogovor z bibličnimi osebami in besedili. Z domačo stranjo (www.biblewerk.ch/beseelung) in facebook-om (www.facebook.com/bibelwerk) to izkustvo širijo in v njem povezujejo vse, ki jih je povabilo nagovorilo.

Tudi poročila predstavnikov iz ostalih dežel so izžarevala izvirnost, delavnost in gorečnost odgovornih za biblično pastoralo. Predstavnica iz Nemčije nas je med drugimi dejavnostmi seznanila tudi s načinom vodenja biblične skupine kot organiziranega potovanja skozi Sveto pismo. Z uporabo podobnih elementov, kot se jih poslužujejo potovalne agencije, skupina potnikov skozi eno leto potuje skozi Sveto pismo. Vsak udeleženeec dobi tedensko po elektronski pošti dobra navodila, enkrat mesečno se skupina sreča. Na pot se morajo prijaviti, kot je to obvezno pri potovanjih nasploh. Od svtopisemskega dogajanja v Cerkvi na Slovenskem je udeležence posebej nagovorilo delovanje bibličnih skupin, biblična specializacija za voditelje bibličnih skupin, velika udeležba na bibličnih duhovnih vajah in roamnjih v svtopisemske dežele. Razveselili so se tudi novice, da je izšel priročnik (s. Jožice Merlak) za biblično skupino malčkov »Svtopisemske urice«, saj so eno od nedavnih srednjeevropskih srečanj posvetili vprašanju uvajanja biblične pastore za predšolske otroke.

Poleg plodovite izmenjave biblično-pastoralnih izkušenj med srednjeevropskimi deželami nam je generalni tajnik češke škofovske konference msgr. Tomas Holub spregovoril o položaju Cerkve v njihovi domovini, ki se bori z mnogimi ovirami. Bogato, razgibano, svetlo in bolečo zgodovino Češke, katere dejavna so-graditeljica je vseskozi bila Cerkev, smo spoznavali ob vodenem obisku Prage.

Svetega Janeza Nepomuka je kralj Vaclav IV. dal vreči v Vltavo. Njegovega kipa na Karlovem mostu se obiskovalci dotaknejo, da bi se spet vrnili v Prago.

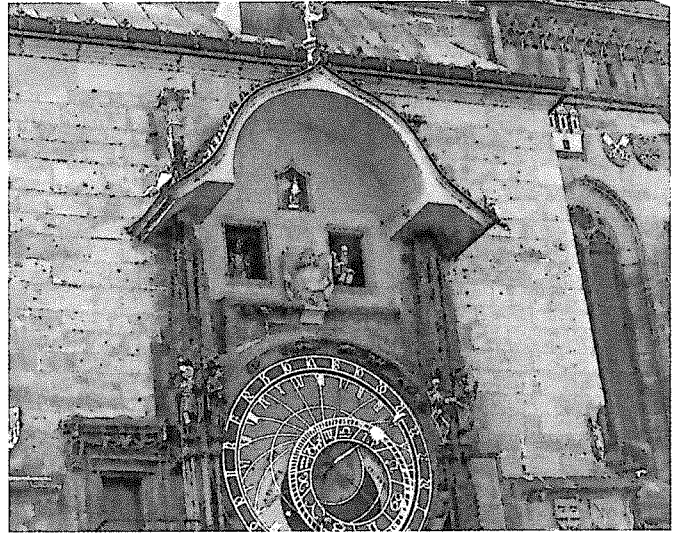
Eden od dveh veličastnih portalov, ki vodita na Karlov most. Za njim stavba Karlove univerze v Pragi, ki je s svojim nastankom 1348 najstarejša v srednji Evropi.

Judovska sinagoga je ena najstarejših ohranjenih sinagog v Evropi – več kot 700 let.

Koordinatorji za biblično pastoralo v srednji Evropi smo se seznanili z novimi pristopi oživljanja vse pastoralne s Svetim pismom.

Nad astronomsko uro na stolpu stare mestne hiše se vsako uro odpreta dve lini in pred radovedno množico se mimo sprehodi dvanajst apostolov.

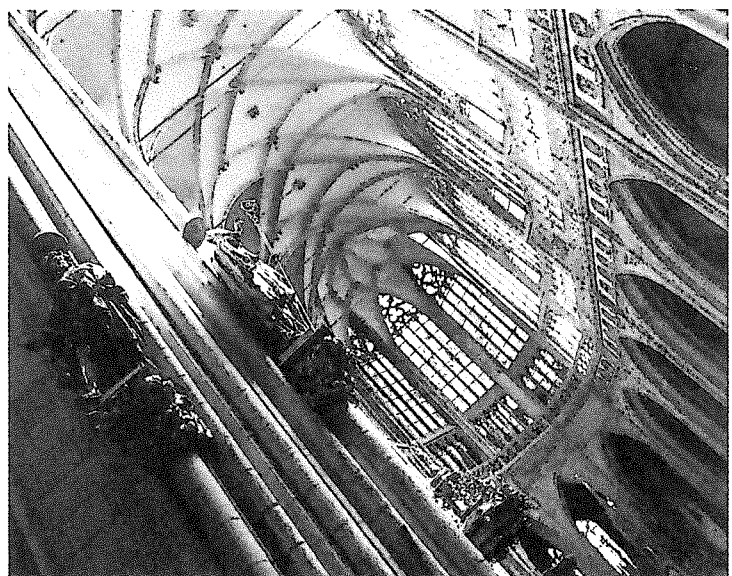
Predstavniki iz Švice, g. Dieter Bauer, je predstavil uspešen projekt spremljanja ene zupnije skozi vse leto, predstavnica iz Nemčije, dr. Andrea Pilchmeier, pa zanimivo zamisel o potovanju skozi Sveto pismo.

Projekt prenove Hradčanov, nekdanjega dvorca čeških kraljev, zdaj češke vlade, je vodil slovenski arhitekt Jože Plečnik.

Po besedah generalnega tajnika Češke škofovske konference se Cerkev na Češkem sooča s številnimi izzivi.

Katedralo svetega Vida vsak dan obiščejo trume turistov.

VABILO

na

BIBLIČNI VIKEND V KANČEVCIH OD 5. DO 7. OKTOBRA 2012

na začetku leta vere v času nove evangelizacije

Vera, ki zmaguje čas

Vodi: prof. Maksimilijan Matjaž

Z apostolom Pavlom in ob njegovem Pismu Tesaloničanom se bomo učili verovati, se zahvaljevati in upati. Odkrivali bomo našo vero, to neznano znanko našega življenja. Zahvaljevali se bomo za »delo vere, napor ljubezni in vztrajnost upanja v našega Gospoda Jezusa Kristusa« (1Tes 1,3). Prosili bomo za spreobrnjenje, da bi se zazrli od sebe proti njemu in hodili za njim in z njim. Prosili bomo za vero, ki je predvsem globoko prepričanje o Božji ljubezni, ki nas kliče v življenje, kliče k sočloveku, kliče k ljubezni in nas zato že sama po sebi privlači. Prosili bomo za vero, ki osvobaja, ne bremeni, ki daje upanje in ne teži, ki nas kliče v svet, v naše konkretno življenje, ki nam pomaga, da to vsakdanje in materialno živimo na duhovni način, kot prostor srečanja z Bogom. Takšna vera zmaguje sponse časa. Vsako veselje in vsaka stiska lahko tako postane dialog z Bogom in pogled preko meja konkretnega, ki razširi naše življenje in naš čas v večnost.

Kot pripravo na te biblične duhovne vaje berite Prvo pismo Tesaloničanom. Iz vsakega poglavja prevzemite vsaj en stavek v spomin in v srce.

Prijave in informacije jana.podjavorsek@rkc.si ali na www.eksegeza.net
ali Dom duhovnosti Kančevci, 041 780 109 (dom.duhovnosti.kancevci@rkc.si).

Na teh duhovnih vajah bo tudi

VSESLOVENSKO SREČANJE

SLOVENSKEGA BIBLIČNEGA GIBANJA

OBJAVLJAMO TUDI
VABILO SVETOPISEMSKE
DRUŽBE SLOVENIJE ZA
SVETOPISEMSKI MARATON,
NA KATEREGA SMO ČLANI
SLOVENSKEGA BIBLIČNEGA
GIBANJA PRISRČNO
VABLJENI.

BIBLIČNO GIBANJE
SODELUJE Z BRANJEM
8. oktobra 8.00-10.00.

Od nedelje, 7. do nedelje 14. oktobra 2012 bo pri Sv. Jožefu v Ljubljani že peto leto zapored potekal Svetopisemski maraton. To je izmenično, nepretrgano branje Svetega pisma, ki traja teden dni, 24 ur na dan in je nenehna molitev, ki jo enodušno molimo kristjani iz različnih župnij, katoliških gibanj in tudi drugih cerkva.

Letos želimo s skupnim prebiranjem Božje besede spodbuditi premik od tradicionalne k osebnosti veri, zato nosi maraton naslov Ne boj se, samo veruj! Samo z vero, ki temelji na osebnem odnosu z Bogom, človek presega strahove, občutke negotovosti in zaživi v pravi svobodi. Takšna vera se pozna tudi v kristjanovem vsakdanjem življenju.

Spremljevalni dogodki Svetopisemskega maratona, ki se bodo odvijali v dvoranah duhovnega središča sv. Jožefa, vas bodo tudi letos navdušili s široko paleto razmišljanj o veri s strani priznanih predavateljev.

K branju Svetega pisma vabimo vsakogar: mlade, starejše, družine, verne, neverne, saj za »maratonsko« branje niso potrebne kakšne predhodne priprave ali posebna retorična znanja.

Svetopisemski maraton je spodbuda za pogostejše branje Božje Besede, zato bomo takrat skupaj z nadškofom Stresom ljudi pozvali k sodelovanju v pobudi Berem Besedo, ki jo najdete na strani <http://berem.svetopismo.si>.

Duhovno središče sv. Jožefa, Ljubljana Poljane
od 7. do 14. oktobra 2012

www.svetopisemskimaraton.si

Za več informacij o svetopisemskem maratону priporočamo ogled spletne strani maratona www.svetopisemskimaraton.si ter predstavitvenega filma na naslednji povezavi: <http://www.youtube.com/watch?v=hkHqqKJFMb4>

Utrinki z lanskega maratona so na voljo tule: <http://www.youtube.com/watch?v=CVLcH-WcrhE>

Prijave na branje ali rediteljstvo so že mogoče preko elektronske pošte sp.maraton@gmail.com. V naslovu sporočila zapišite: "prijava za branje ali rediteljstvo", v telesu sporočila pa zapišite kon-

taktne podatke in okviren termin, ki bi vam najbolj ustrezal (npr. dopoldne, popoldne, ponoči ali pa točno po urah).

Rediteljstvo: med Svetopisemskim maratonom bodo reditelji sprejemali bralce, jih informirali in po potrebi tudi sodelovali z branjem Svetega pisma. Reditelji bomo potrebovali podnevi in ponoči; predvidena sta po 2 reditelja za 4-urni termin.

V ljubezni do Besede vas prisrčno pozdravljam

Karmen Kristan Odbor za pripravo Svetopisemskega maratona

*V tabernaklju tiho bivaš,
dobri Jezus, dan in noč ...*